

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR A. Z.

Protokolant: staż. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z wniosku J. S.

z udziałem P. L.

o podział majątku wspólnego

postanawia:

I. ustalić, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków J. S. i P. L. wchodzi następujące składki:

1. udział w wysokości 1/2 (jednej drugiej) części w prawie własności samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w Ł. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), z którym związany jest udział w nieruchomości wspólnej, którą stanowią części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz prawo użytkowania wieczystego, w wysokości 17/1.000 części, o wartości 71.500 zł (siedemdziesiąt jeden tysięcy pięćset złotych);

2. konsola do gier X. o wartości 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych);

3. telewizor plazmowy P. o wartości 1.142 zł (jeden tysiąc sto czterdzieści dwa złote);

4. aparat fotograficzny S. o wartości 560 zł (pięćset sześćdziesiąt złotych);

5. orbiterek magnetyczny o wartości 284 zł (dwieście osiemdziesiąt cztery złote);

6. odtwarzacz DVD o wartości 1 zł (jeden złoty);

7. frytkownica o wartości 10 zł (dziesięć złotych);

8. odkurzacz (...) T. o wartości 16 zł (szesnaście złotych);

9. komplet mebli młodzieżowych składający się z: komody, regału, szafy narożnej, biurka, biurka narożnego i łóżka z szufladą, o łącznej wartości 613 zł (sześćset trzynaście złotych);

10. zestaw wypoczynkowy składający się z wersalki i dwóch foteli o łącznej wartości 0 zł (zero złotych);

11. komplet mebli składający się z jednej szafki wiszącej i trzech szafek stojących o łącznej wartości 232 zł (dwieście trzydzieści dwa złote);

12. stębnówka marki (...) o wartości 162 zł (sto sześćdziesiąt dwa złote);
13. overlock marki S. o wartości 50 zł (pięćdziesiąt złotych);
14. szafka łazienkowa o wartości 300 zł (trzysta złotych);
15. meble kuchenne w postaci trzech szafek stojących i dwóch wiszących o łącznej wartości 500 zł (pięćset złotych);
16. szafa w przedpokoju o wartości 1.300 zł (jeden tysiąc trzysta złotych);
17. ławo – stół o wartości 200 zł (dwieście złotych);
18. odkurzacz Zelmer o wartości 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych);

II. dokonać podziału majątku wspólnego byłych małżonków J. S. i P. L. w ten sposób, że:

1. na wyłączną własność J. S. przyznać:

a) udział w wysokości 1/2 (jednej drugiej) części w prawie własności samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w Ł. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), z którym związany jest udział w nieruchomości wspólnej, którą stanowią części budynku i urzędzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz prawo użytkowania wieczystego, w wysokości 17/1.000 części, o wartości 71.500 zł (siedemdziesiąt jeden tysięcy pięćset złotych);

b) ruchomości wskazane w pkt I.8-17 postanowienia, o łącznej wartości 3.373 (trzy tysiące trzysta siedemdziesiąt trzy złote);

2. na wyłączną własność P. L. przyznać ruchomości wskazane w pkt I.2-7 i I.18 postanowienia o łącznej wartości 2.867 zł (dwa tysiące osiemset sześćdziesiąt siedem złotych);

3. zasądzić od J. S. na rzecz P. L. tytułem dopłaty kwotę 30.163,40 zł (trzydzieści tysięcy sto sześćdziesiąt trzy złote czterdzieści groszy), płatną w terminie jednego roku od uprawomocnienia się niniejszego postanowienia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności;

4. nakazać J. S. wydanie na rzecz P. L. rzeczy ruchomych wskazanych w pkt I.3- 7 postanowienia w terminie 14 dni od uprawomocnienia się postanowienia;

III. ustalić, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie;

IV. nie obciążać wnioskodawczyni i uczestnika nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Sygn. akt II Ns 374/14

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 21 lutego 2014 roku J. S., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o dokonanie podziału majątku wspólnego byłych małżonków P. L. i J. S. i zniesienie współwłasności. Wskazała, że w skład majątku wspólnego wchodzi udział w wysokości 1/2 części w prawie własności mieszkania numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) o wartości 146.000 zł oraz rzeczy ruchome w postaci: konsoli do gier, telewizora, aparatu fotograficznego S., orbitera do ćwiczeń, odtwarzacza DVD, frytkownicy, odkurzacza, mebli dzieciennych, zestawu mebli wypoczynkowych, pralki oraz gotówka w kwocie 30.000 zł. Ponadto, wniosła o zniesienie współwłasności wskazanego lokalu poprzez przyznanie całej nieruchomości na własność wnioskodawczyni. Wnioskodawczyni wniosła także o przyznanie na jej rzecz mebli dzieciennych, zestawu wypoczynkowego, pralki oraz gotówki w kwocie 15.000

zł, a na rzecz uczestnika konsoli do gier, telewizora, aparatu fotograficznego, orbitera do ćwiczeń, odtwarzacz DVD, frytkownicy, odkurzacza. Wyjaśniła, że lokal numer (...) przy ul. (...) w Ł. został zakupiony w trakcie małżeństwa stron za środki pochodzące z darowizny dokonanej przez ojca wnioskodawczynie na jej rzecz w kwocie 13.500 zł. Ponadto, wnioskodawczynie zgłosiła wniosek zwolnienie od kosztów sądowych.

(wniosek k.2-4)

Postanowieniem z dnia 12 marca 2014 roku Sąd zwolnił wnioskodawczynię od opłaty od wniosku w całości, oddalając wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych w pozostałym zakresie.

(postanowienie k.22)

Na rozprawie w dniu 10 lutego 2015 roku pełnomocnik wnioskodawczynie potrzymał dotychczasowe stanowisko. Sprecyzował, że wnosi o przyznanie na rzecz wnioskodawczynie udziału w wysokości 1/2 części w prawie własności samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Wskazał, że środki na wykup tego lokalu od Gminy pochodziły w całości z majątku odrębnego wnioskodawczynie. W związku z tym wniósł o przyznanie udziału w lokalu na rzecz wnioskodawczynie bez spłaty na rzecz uczestnika. Oświadczył, że darowane środki pieniężne stanowią nakład wnioskodawczynie na majątek wspólny.

Uczestnik oświadczył, iż nie przyłącza się do wniosku. Wskazał, że wraz z wnioskodawczynią zgromadził majątek wspólny w postaci udziału w lokalu przy ul. (...). Przyznał, iż wskazane we wniosku rzeczy ruchome wchodzi w skład majątku wspólnego, jednocześnie kwestionując ich wartość. Nie kwestionował faktu, iż wnioskodawczynie otrzymała od rodziców darowiznę pieniężną, lecz wskazał, że nie zna jej wysokości i nie wie na jaki cel pieniądze zostały wydane. Nie kwestionował wartości zgłoszonego do podziału lokalu mieszkalnego.

Wnioskodawczynie i uczestnik zgodnie ustalili wartość szafki łazienkowej wiszącej na kwotę 300 zł, 2 szafek kuchennych wiszących i 3 stojących na kwoty po 100 zł każda, szafy w przedpokoju na kwotę 1.300 zł, ławo-stołu na kwotę 200 zł oraz odkurzacza Zelmer na kwotę 150 zł.

(stanowiska pełnomocnika wnioskodawczynie i uczestnika -protokół rozprawy k.47-48, oświadczenie uczestnika k.49-50, oświadczenie wnioskodawczynie k.50-51) Na rozprawie w dniu 30 czerwca 2015 roku pełnomocnik wnioskodawczynie podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Uczestnik przyłączył się do wniosku. Przyznał wartość lokalu wskazaną przez wnioskodawczynię na kwotę 146.000 zł. Z kolei, pełnomocnik wnioskodawczynie oświadczył, że w ocenie wnioskodawczynie aktualna wartość lokalu jest obecnie niższa niż wskazana we wniosku i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw wyceny nieruchomości.

(protokół rozprawy k.60-61 i k.64)

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2015 roku Sąd zwolnił wnioskodawczynię od kosztu zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych w kwocie 1.000 zł.

(postanowienie k.69)

W piśmie z dnia 28 września 2015 roku pełnomocnik wnioskodawczynie kwestionował dokonaną przez biegłego z zakresu szacowania ruchomości wycenę telewizora plazmowego marki P., ponosząc iż została ona zawyżona.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczynie k.89)

Na rozprawie w dniu 18 listopada 2016 roku pełnomocnik wnioskodawczynie popierał wniosek. Sprecyzował, że wnosi jedynie o dokonanie podziału majątku wspólnego wnioskodawczynie i uczestnika, natomiast nie wnosi o zniesienie współwłasności tego lokalu z synem stron S. L.. Wskazał, że w ocenie wnioskodawczynie udział w wysokości 1/2 części w prawie własności samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) w Ł. stanowi jej majątek odrębny. Natomiast na wypadek, gdyby Sąd uznał, że udział w lokalu stanowi majątek wspólny uczestników zgłosił

do rozliczenia nakład wnioskodawczyni z majątku odrębnego na majątek wspólny w postaci kwoty 13.500 zł przeznaczonej na wykup lokalu. Wniósł także o rozliczenie nakładu wnioskodawczyni z majątku odrębnego na majątek wspólny w postaci opłat za lokal za okres od września 2013 roku do chwili obecnej w kwocie 6.000 zł.

Uczestnik przyłączył się do wniosku. Wskazał, że w jego ocenie udział w prawie własności lokalu stanowi składnik majątku wspólnego, a darowizna kwoty 13.500 zł była dokonana na rzecz obojga małżonków. Wniósł o przyznanie na jego rzecz rzeczy ruchomych wskazanych w pkt 3 b) wniosku. Podniósł, że nie uznaje nakładu z tytułu kosztów utrzymania lokalu, gdyż nie dysponował kluczami do lokalu i nie mógł z niego korzystać, ponieważ wnioskodawczyni zmieniła zamki oraz że zużycie wody, prądu i gazu w lokalu jest opomiarowane licznikami i rozliczane według wskazań liczników. Wskazał, że gdy nie zamieszkiwał w lokalu zużycie wody i prądu było mniejsze. Podniósł, że nie zgłosił faktu niezamieszkiwania w lokalu i w związku z tym może ewentualnie partycypować w kosztach wywozu śmieci przez pewien okres w wysokości 7 zł miesięcznie.

(stanowiska pełnomocnika wnioskodawczyni i uczestnika -protokół rozprawy k.165-166, nagranie 00:03:52-00:04:04; k.168, nagranie 00:37:53-00:46:48; k.171-173, nagranie 01:42:45-02:07:08, pismo k.158)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

J. L. z domu S. i P. L. zawarli związek małżeński w dniu 20 czerwca 1992 w Ł.. Wnioskodawczyni i uczestnik nie zawierali umów majątkowych małżeńskich. Nie pozostawali w separacji sądowej. Nie uzyskali orzeczenia sądu o ustanowieniu rozdzielności majątkowej.

Wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2013 roku, prawomocnym od dnia 3 września 2009 roku, Sąd Okręgowy w Łodzi rozwiązał małżeństwo J. L. z domu S. i P. L. przez rozwód.

(dowód: odpis wyroku k.17-17 v., przesłuchanie wnioskodawczyni w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.169-170 w związku z k.48-49 i k.50-51, nagranie protokół rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku 00:54:16- 01:17:34, przesłuchanie uczestnika w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.170-171 w związku z k.49-50 i k.51, nagranie protokół rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku 01:18:29-01:41:55)

P. L. i J. L. oraz S. L. byli najemcami lokalu mieszkalnego lokalu numer (...), położonego w Ł. przy ul (...), stanowiącego własność Gminy Ł..

W dniu 20 września 2012 roku P. L., J. L. oraz S. L. zawarli z Miastem Ł. umowę ustanowienia i sprzedaży samodzielnego lokalu mieszkalnego i oddania gruntu w użytkowanie wieczyste dotyczącą lokalu numer (...) położonego w Ł. przy ul (...).

Na mocy umowy doszło do ustanowienia odrębnej własności samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w Ł. przy ul (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), z którym związany jest udział w nieruchomości wspólnej, którą stanowią części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz prawo użytkowania wieczystego w wysokości 17/1.000 części, przez czas do 12 sierpnia 2103 roku działki gruntu numer (...), uregulowanej w księdze wieczystej o numerze (...).

Miasto Ł. sprzedało powyższy lokal mieszkalny w 1/2 części małżonkom P. L. i J. L., a w 1/2 części S. L. wraz z udziałem w częściach wspólnych budynku i urządzeń, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz ustanowiło na rzecz tych osób prawo użytkowania wieczystego w wysokości 17/1.000 części przez czas do 12 sierpnia 2103 roku działki gruntu numer (...).

W umowie wskazano, że zgodnie z protokołem rokowań z dnia 7 września 2012 roku wartość lokalu została ustalona na kwotę 146.000 zł. Od ustalonej ceny lokalu pomniejszonej o kaucję mieszkaniową w kwocie 1 zł została udzielona bonifikata w wysokości 90% i do rozliczenia pozostała kwota 14.659,90 zł, od której udzielono bonifikaty w wysokości

20%. W rezultacie lokal został sprzedany P. L. i J. L. w 1/2 części oraz S. L. w 1/2 części za cenę kwocie 11.727,92 zł. Małżonkowie P. L. i J. L. oświadczyli, że swój udział nabywają do wspólności ustawowej w jakiej pozostają.

Wartość udziału w wysokości 1/2 części w prawie własności samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...), położonego przy ul. (...) w Ł., dla którego Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), z którym związany jest udział w nieruchomości wspólnej, którą stanowią części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz prawo użytkowania wieczystego w wysokości 17/1.000 części, według stanu na dzień 3 września 2013 roku, a cen aktualnych wynosi 71.500 zł.

(dowód: wypis aktu notarialnego k.7-10, pisemna opinia biegłego z zakresu wyceny nieruchomości k.52-121, ustna uzupełniająca opinia biegłego do spraw wyceny nieruchomości k.166-168 z załącznikami k.161-163, nagranie protokół rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku 00:04:18-00:36:29, klauzula potwierdzenia aktualności operatu szacunkowego k.160, przesłuchanie wnioskodawczyni w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.169-170 w związku z k.48-49 i k.50-51, nagranie protokół rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku 00:54:16 - 01:17:34, przesłuchanie uczestnika w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.170-171 w związku z k.49-50 i k.51, nagranie protokół rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku 01:18:29-01:41:55, wydruk z elektronicznej księgi wieczystej k.175-179)

W dniu 4 stycznia 2011 roku S. S. (2) i B. S. dokonali na rzecz córki J. L. darowizny kwoty 13.500 zł na wykup mieszkania numer (...) przy ul. (...) w Ł.. Pieniądze zostały przekazane J. S. (wówczas L.) w gotówce. S. S. (2) i B. S. darowali pieniądze tylko na rzecz córki, gdyż wiedzieli, że w małżeństwie córki nie układa się dobrze. Chcieli, aby córka wykupiła lokal mieszkalny od Gminy i mogła zmniejszyć koszty utrzymania tego lokalu.

Cena wykupu od Gminy Ł. w dniu 20 września 2012 roku lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...) w kwocie 11.727,92 zł oraz koszty z tym związane zostały uiszczone z pieniędzy darowanych wnioskodawczyni przez rodziców.

(dowód: umowa k.11, zeznania świadków: S. S. (2) k.61-62 i B. S. i k.63-64, przesłuchanie wnioskodawczyni w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.169-170 w związku z k.48-49 i k.50-51, nagranie protokół rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku 00:54:16- 01:17:34)

W czerwcu 2013 roku P. L. wyprowadził się z lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...).

(dowód: przesłuchanie uczestnika w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.170-171 w związku z k.49-50 i k.51)

Uczestnik jest nadal zameldowany w lokalu numer (...) położonym w Ł. przy ul. (...).

(okoliczność bezsporna)

Koszty utrzymania samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...) w okresie od września 2013 roku do 18 listopada 2016 roku wynosiły 500 zł miesięcznie, w tym 360 zł stanowiła zaliczka do Wspólnoty Mieszkaniowej obejmująca zaliczkę na fundusz remontowy, zaliczkę na koszty zarządu nieruchomością wspólną oraz opłatę za wywóz śmieci, która obecnie wynosi 12 zł od osoby i jest pobierana za 4 osoby. Gdy uczestnik opuścił lokal w czerwcu 2013 roku opłata za wywóz śmieci wynosiła 7 zł od osoby. Pozostała część kwoty 500 zł obejmującej koszty utrzymania lokalu to opłaty za media. Zużycie wody, prądu i gazu w lokalu jest opomiarowane licznikami i rozliczane według liczników.

(okoliczności bezsporne)

W trakcie małżeństwa J. S. i P. L. nabyli także:

-konsolę do gier X. o wartości 720 zł,

- telewizor plazmowy P. o wartości 1.142,
- aparat fotograficzny S. o wartości 560 zł,
- orbiterek magnetyczny o wartości 284 zł,
- odtwarzacz DVD o wartości 1 zł,
- frytkownicę o wartości 10 zł,
- odkurzacz LG T. o wartości 16 zł,
- komplet mebli młodzieżowych składający się z komody, regału, szafy narożnej, biurka, biurka narożnego i łóżka z szufladą o łącznej wartości 613 zł,
- zestaw wypoczynkowy składający się z wersalki i dwóch foteli o łącznej wartości o zł,
- pralkę Polar o wartości 504 zł,
- komplet mebli składający się z jednej szafki wiszącej i trzech szafek stojących o łącznej wartości 232 zł,
- szafkę łazienkową o wartości 300 zł,
- meble kuchenne w postaci trzech szafek stojących i dwóch wiszących o łącznej wartości 500 zł,
- szafę w przedpokoju o wartości 1.300 zł,
- ławo – stół o wartości 200 zł,
- odkurzacz Zelmer o wartości 150 zł,
- stębnówkę marki (...) o wartości 162 zł (sto sześćdziesiąt dwa złote),
- overlock marki S. o wartości 50 zł (pięćdziesiąt złotych).

(dowód: przesłuchanie wnioskodawczyni w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.169-170 w związku z k.48-49 i k.50-51, nagranie protokołów rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku 00:54:16-01:17:34, przesłuchanie uczestnika w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.170-171 w związku z k.49-50 i k.51, nagranie protokołów rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku 01:18:29-01:41:55, pisemna opinia biegłego z zakresu wyceny ruchomości k.70-79, pisemna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu wyceny ruchomości k.136-139)

Na dzień 3 września 2013 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. nie prowadziła rachunku bankowego na nazwisko J. L..

(dowód: pismo k.56)

P. L. posiadał w Banku (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą we W. rachunki bankowe:

- o numerze (...), którego saldo na dzień 3 września 2013 roku było ujemne i wynosiło - 8,69 zł,
- o numerze (...) (...) (...), którego saldo na dzień 3 września 2013 roku wynosiło 0 zł,

J. S. posiadała w (...) Spółce Akcyjnej w W. rachunek bankowy o numerze (...), którego saldo na dzień 3 września 2013 roku wynosiło 2.902,80 zł. Wnioskodawczyni przeznaczyła środki pieniężne zgromadzone na tym rachunku na wydatki związane z bieżącym utrzymaniem.

Na dzień 3 września 2013 roku wnioskodawczyni i uczestnik nie mieli innych rachunków bankowych.

(dowód: pismo Banku (...) S.A. k.39, zestawienie operacji na rachunku k.153-154, oświadczenie pełnomocnika wnioskodawczyni k.155 – nagranie 00:02:35-00:03:25, oświadczenie uczestnika k.168 - nagranie 00:46:48-00:48:58, przesłuchanie wnioskodawczyni w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.169-170 w związku z k.48-49 i k.50-51, nagranie protokołów rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku 00:54:16- 01:17:34, przesłuchanie uczestnika w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.170-171 w związku z k.49-50 i k.51, nagranie protokołów rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku 01:18:29-01:41:55)

P. L. jest w posiadaniu odkurzacza Z. oraz konsoli do gier X.. Pozostałe rzeczy ruchome zgłoszone do podziału znajdują się w posiadaniu J. S. za wyjątkiem pralki Polar, która zepsuła się i została zezłomowana w dniu 26 lutego 2016 roku.

(dowód: przesłuchanie wnioskodawczyni w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.169-170 w związku z k.48-49 i k.50-51, nagranie protokołów rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku 00:54:16- 01:17:34, przesłuchanie uczestnika w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.170-171 w związku z k.49-50 i k.51, nagranie protokołów rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku 01:18:29-01:41:55, karta przekazania odpadu k.159)

W dniu 1 marca 2013 roku P. L. rozwiązał za porozumieniem stron umowę o pracę. W związku z rozwiązaniem umowy o pracę otrzymał odprawę w kwocie 30.000 zł. Pieniądze wpłynęły na rachunek bankowy uczestnika, który jednorazowo wypłacił z niego całą kwotę odprawy. Wnioskodawczyni i uczestnik nie prowadzili już wówczas wspólnego gospodarstwa domowego.

Z tych pieniędzy w okresie od czerwca 2013 roku do grudnia 2013 roku uczestnik przekazywał dobrowolne alimenty na rzecz dzieci w łącznej kwocie 400-600 zł miesięcznie oraz pokrywał koszty wynajęcia mieszkania, w którym zamieszkał po opuszczeniu lokalu przy ul. (...), w wysokości 1.000 zł miesięcznie oraz koszty bieżącego utrzymania.

Przez okres 6 miesięcy po rozwiązaniu stosunku pracy uczestnik był zarejestrowany jako bezrobotny z prawem do zasiłku, którego wysokość wynosiła 600 zł netto miesięcznie, a następnie jako bezrobotny bez prawa do zasiłku.

Na dzień 3 września 2013 roku uczestnik dysponował jeszcze kwotą około 8.000 zł z odprawy, którą następnie przeznaczył na koszty wynajęcia mieszkania, jedzenie, środki czystości, przejazdu komunikacją miejską.

Obecnie uczestnik nadal jest bezrobotny bez prawa do zasiłku, uczestniczy w kursach organizowanych przez Urząd Pracy. Podejmuje prace dorywcze z których uzyskuje dochód w kwocie około 200-300 zł miesięcznie. Zamieszkuje z matką, która pomaga mu w utrzymaniu się i bratem.

Z tytułu alimentów na syna i córkę uczestnik ma zadłużenie w wysokości około 30.000 zł, w tym w stosunku do Funduszu Alimentacyjnego.

J. S. prowadzi gospodarstwo domowe z pełnoletnim synem S. L. oraz 16- letnią córką K. L.. Zamieszkuje wraz z dziećmi w lokalu zgłoszonym do podziału. Jest zatrudniona na umowę o pracę na czas określony do grudnia 2017 roku. Otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1.850 zł netto miesięcznie. Ma na utrzymaniu córkę, która uczy się w pierwszej klasie Technikum Gastronomicznego i nie ma żadnych dochodów. Uczestnik nie płaci alimentów na córkę. Z uwagi na przekroczenie wysokości dochodu na 1 osobę w rodzinie od kwietnia 2016 roku wnioskodawczyni nie otrzymuje już na córkę alimentów z Funduszu Alimentacyjnego. Syn stron S. L., pracuje, otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1.850 zł netto miesięcznie. Dokłada się do kosztów utrzymania mieszkania i wyżywienia kwotą 500 zł od lutego 2016 roku. Wnioskodawczyni ponosi obecnie koszty utrzymania lokalu mieszkalnego w kwocie 500 zł. Pozostałe koszty utrzymania jej i córki to 1.000-1.500 zł miesięcznie. J. S. nie posiada oszczędności. Wnioskodawczyni i dzieci stron są osobami zdrowymi.

(dowód: przesłuchanie wnioskodawczyni w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.169-170 w związku z k.48-49 i k.50-51, nagranie protokołów rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku 00:54:16- 01:17:34, przesłuchanie uczestnika w

związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.170-171 w związku z k.49-50 i k.51, nagranie protokół rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku 01:18:29-01:41:55, zestawienie operacji na rachunku bankowym k.153-154)

Dokonując ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia Sąd uznał za niewiarygodne zeznania wnioskodawczynie w zakresie w jakim podała, że w czasie darowizny pieniędzy przez jej rodziców był obecny uczestnik. Uczestnik zaprzeczył temu, wskazując, że był obecny jedynie przy rozmowach dotyczących darowania pieniędzy, lecz nie przy ich przekazaniu. Także świadkowie S. S. (2) i B. S. wskazywali, że zięć nie był obecny przy przekazaniu pieniędzy wnioskodawczynie.

Sąd nie dał wiary zeznaniom uczestnika w zakresie w jakim twierdził, że pieniądze darowane wnioskodawczynie przez rodziców nie były przeznaczone na wykupienie lokalu mieszkalnego od Gminy, lecz na „polepszenie standardu życia” oraz że środki pieniężne na wykupienie lokalu pochodziły z oszczędności małżonków na rachunkach bankowych albowiem w tym zakresie zeznania uczestnika pozostają w sprzeczności zeznaniami wnioskodawczynie oraz zeznaniami świadków S. S. (2) i B. S..

Sąd uznał za niewiarygodne twierdzenia uczestnika, że tytułem dobrowolnych alimentów na rzecz dzieci przekazywał kwoty od 400 do 1000 zł miesięcznie. Wnioskodawczynie nie kwestionowała faktu przekazywania alimentów na rzecz dzieci, ale wskazywała, że były to niższe kwoty sięgające łącznie 400-600 zł miesięcznie. Uczestnik nie udowodnił, aby przekazywane na rzecz dzieci kwoty były wyższe, a ze złożonego do akt sprawy zestawienia operacji na rachunku bankowym (k.153-154) wynika, że w dniu 26 sierpnia 2013 roku uczestnik dokonał przelewu tytułem alimentów na rzecz dzieci kwoty 600 zł.

Sąd uznał opinie biegłych z zakresu szacunku nieruchomości A. Z. oraz wyceny ruchomości S. S. (3) za pełnowartościowe źródła informacji specjalnych. Biegli udzieli odpowiedzi na pytania Sądu zawarte w tezach dowodowych, które wyczerpująco i logicznie uzasadnili. Opinia biegłego A. Z. nie była kwestionowana przez wnioskodawczynię ani uczestnika, a konieczność złożenia przez biegłego ustnej opinii uzupełniającej wiązała się z upływem 1 roku od wydania opinii i koniecznością ustalenia czy dokonana przez biegłego wycena zachowała aktualność. Na rozprawie w dniu 18 listopada 2016 roku biegły A. Z. wskazał, że wycena zawarta w opinii pisemnej zachowała aktualność, co szczegółowo uzasadnił. Po złożeniu przez biegłego uzupełniającej opinii ustnej pełnomocnik wnioskodawczynie ani uczestnik nie wnosili o jej dalsze uzupełnienie bądź dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Opinia pisemna biegłego z zakresu wyceny ruchomości S. S. (3) była kwestionowana przez pełnomocnika wnioskodawczynie w zakresie wyceny telewizora plazmowego marki P. (pismo k.89). W pisemnej opinii uzupełniającej biegły odniósł się do tego zarzutu i po ponownej analizie rynku dokonał korekty wyceny telewizora. Po złożeniu przez biegłego opinii uzupełniającej w tym zakresie pełnomocnik wnioskodawczynie i uczestnik nie zgłaszali dalszych zarzutów do opinii biegłego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie ustrój wspólności majątkowej powstał pomiędzy P. L. i J. S. w dniu 20 czerwca 1992 roku, kiedy to strony zawarły związek małżeński, a ustał z chwilą uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 12 sierpnia 2013 roku rozwiązującego małżeństwo przez rozwód.

W niniejszej sprawie znajdowały zastosowanie przepisy kodeksu rodzinnego i opiekuńczego dotyczące składu majątku wspólnego i majątku osobistego w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 162, poz. 1691), która weszła w życie z dniem 20 stycznia 2005 roku. Albowiem, zgodnie z art.5 ust.1 owej ustawy, przepisy ustawy stosuje się do stosunków w niej unormowanych, chociażby powstały przed jej wejściem w życie. Zaś, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy stosunki majątkowe małżonków podlegały wspólności ustawowej, składniki majątków istniejące w tym dniu zalicza się do majątku wspólnego albo do majątków osobistych, stosownie do przepisów ustawy.

Zgodnie z art.31 § 1 k.r.o., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 17 czerwca 2004 roku, z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny). Przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków. W świetle § 2 art.31 k.r.o., do majątku wspólnego należą w szczególności: pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków, dochody z majątku wspólnego, jak również z majątku osobistego każdego z małżonków, środki zgromadzone na rachunku otwartego lub pracowniczego funduszu emerytalnego każdego z małżonków, kwoty składek zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych.

Natomiast, jak wynika z art.33 k.r.o., do majątku osobistego każdego z małżonków należą przedmioty i prawa enumeratywnie w nim wymienione.

Rozwiązanie małżeństwa przez rozwód skutkuje ustaniem wspólności majątkowej. Od tej chwili do majątku, który był objęty wspólnością ustawową, zgodnie z art.46 k.r.o., stanowiącym, że w sprawach nieunormowanych w artykułach poprzedzających od chwili ustania wspólności ustawowej do majątku, który był nią objęty, jak również do podziału tego majątku, stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku. Także przepis art. 567 § 3 k.p.c. stanowi, iż do podziału majątku objętego wspólnością ustawową w kwestiach nie unormowanych stosuje się przepisy o dziale spadku od art. 680 do art. 689 k.p.c. Te ostatnie zaś (art. 688 k.p.c.) odsyłają do odpowiedniego stosowania przepisów o zniesieniu współwłasności. W świetle art. 210 k.c., każdy ze współwłaścicieli może żądać zniesienia współwłasności.

Jak wynika z powołanych powyżej przepisów normujących postępowanie o podział majątku wspólnego, w postępowaniu tym Sąd w pierwszej kolejności ustala skład i wartość majątku wspólnego. W tym zakresie, Sąd zobligowany jest do działania z urzędu (art. 684 w związku z art. 567 § 3 k.p.c.).

Zgodnie z art. 43 § 1 k.r.o., oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym.

Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą Sąd ustalił skład i stan majątku wspólnego na dzień ustania wspólności ustawowej małżeńskiej, zaś według cen obowiązujących w chwili orzekania (tak np. Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 15 grudnia 1969 roku, III CZP 12/69, OSNCP 1970, poz.39). Wartość przedmiotu zniesienia współwłasności ustala się na poziomie cen rynkowych (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 30 grudnia 1975 roku, III CRN 349/75). Dopuszczalne jest przy tym oparcie się na zgodnych oświadczeniach uczestników w zakresie wartości składników majątku, jeśli nie budzą one wątpliwości co zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2001 roku, V CKN 482/00, opubl. Lex 52640).

W przeważającym zakresie skład majątku wspólnego byłych małżonków L. nie był sporny. Wnioskodawczyni początkowo zgłosiła do podziału udział w wysokości 1/2 części w prawie własności w prawie własności samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...), a następnie prezentowała stanowisko, iż udział ten stanowi składnik jej majątku osobistego z uwagi na fakt, iż pieniądze na wykupienie lokalu od Gminy pochodziły z darowizny dokonanej przez rodziców wnioskodawczyni wyłącznie na jej rzecz. Ponadto, kwestię sporną stanowiła przynależność do majątku wspólnego stębnówki marki (...) oraz overlocka marki S.. Zarówno wnioskodawczyni jak i uczestnik wskazywali, że maszyny te zostały nabyte w trakcie małżeństwa. Wnioskodawczyni podnosiła, że maszyny te zostały jej подарowane przez rodziców, czemu uczestnik zaprzeczył wskazując, że nabyli je sami małżonkowie.

W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy podziela, zgodnie z którym art.31 § 1 k.r.o., wprowadza domniemanie przynależności do majątku dorobkowego przedmiotów majątkowych nabytych w czasie trwania wspólności ustawowej małżonków przez jedno lub oboje z nich (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 stycznia 2008 roku, V CSK 355/07, opubl. Lex 371389; Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków.” Warszawa 2015 rok). W konsekwencji, przynależność przedmiotów nabytych w czasie trwania wspólności ustawowej do majątku osobistego obowiązany jest udowodnić zainteresowany

tym małżonek (tak między innymi Sąd Najwyższy: w wyroku z dnia 11 września 1998 roku, I CKN 830/97, opubl. Lex 1225069, w wyroku z dnia 29 czerwca 2004 roku, II CKN 1409/00, OSNC 2004 rok, nr 7-8, poz.113, z dnia 30 czerwca 2004 roku, IV CK 513/03, Lex 183715, Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 lutego 2003 roku, IV CKN 1721/00, opubl. Lex 78276; Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków.” Warszawa 2015 rok).

J. S., na której spoczywał w tym zakresie ciężar udowodnienia, nie wykazała, że stębnówka marki (...) oraz overlock marki S. nabyte w trakcie trwania wspólności ustawowej zostały jej подарowane przez rodziców, czemu uczestnik zaprzeczał. W rezultacie, zgodnie z powyższym domniemaniem, które nie zostało obalone, Sąd zaliczył je do majątku wspólnego uczestników postępowania.

Zgodnie z przepisem art.33 pkt 10 k.r.o., do majątku osobistego każdego z małżonków należą przedmioty majątkowe nabyte w zamian za składniki majątku osobistego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Powołany przepis wprowadza zasadę surogacji, która polega na tym, że ze środków uzyskanych w zamian za przedmioty wchodzące pierwotnie w skład jednego majątku nabywane są inne przedmioty, które wchodzą w ich miejsce, stanowiąc surogaty tych pierwszych. Dokonując jego interpretacji należy mieć na względzie okoliczność, iż stanowi on wyjątek od zasady, iż przedmioty nabyte w czasie trwania wspólności wchodzą w skład majątku dorobkowego.

W literaturze rozróżnia się dwa rodzaje surogacji: przedmiotową i wartościową. S. przedmiotowa ma miejsce wówczas, gdy przedmiot majątkowy zostaje nabyty przez małżonka wyłącznie przy użyciu środków objętych zakresem stosowania zasady surogacji. Natomiast, surogacja wartościowa zachodzi, gdy przedmioty majątkowe zostały nabyte zarówno ze środków podlegających surogacji jak i ze środków z majątku wspólnego.

W przypadku surogacji wartościowej pojawia się problem przynależności do określonej masy majątkowej tak nabytego przedmiotu. Na gruncie takich wypadków ukształtowały się w dotychczasowym dorobku doktryny i orzecznictwa, różne stanowiska.

Z zgodnie z jednym z poglądów, nabyty przedmiot wchodzi w odpowiedniej ułamkowej części do majątku osobistego i ta ułamkowa część stanowi surogat, a druga ułamkowa część wchodzi do majątku wspólnego na podstawie art. 31 § 1 k.r.o., wartość tych ułamków jest wprost proporcjonalna do wartości środków użytych dla ich uzyskania poniesionych z majątku odrębnego i z majątku wspólnego. Jak wskazywano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, takie podejście jest właściwe w sytuacji, gdy pomiędzy wysokością wydatków z obu majątków nie występuje znaczna dysproporcja (E. Kitłowski, Surogacja rzeczowa w prawie cywilnym, Warszawa 1969, s. 102 i n.; J. Piątowski (w:) System Prawa Rodzinnego i Opiekuńczego, s. 381; A. Dyoniak, Ustawowy urząd..., s. 162; M. Goettel, glosa do wyroku SN z dnia 17 maja 1985 r., OSPiKA 1988, z. 5, poz. 131, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2000 roku, V CKN 50/00, LEX nr 52579). Koncepcja ta spotkała się jednak z poważną krytyką, gdyż prowadzi ona do powstania „hybrydalnego stosunku własności”, łączącego wspólność łączną ze wspólnością ułamkową, co stworzyłoby wielkie trudności w zakresie zarządu i znoszenia wspólności ułamkowej (M. Nazar (w:) J. Ignatowicz, M. Nazar, Prawo rodzinne, 2006, s. 149). Ponadto, stosując nowe ograniczenie odsyłające w art. 33 pkt 10 k.r.o. do przepisu szczególnego, wskazać należy, że powstanie takiej ułamkowej wspólności nie jest dopuszczalne w świetle przepisów regulujących cel ustroju wspólności ustawowej. W istocie bowiem wskazana wyżej reguła kreuje wyłącznie sytuacje mające charakter wyjątkowy.

Druga koncepcja przyjmuje, że jeżeli nowy przedmiot wchodzący w miejsce poprzedniego składnika majątku osobistego został nabyty w istotnie większej części ze środków z majątku osobistego, a w pozostałej części ze środków pochodzących z majątku wspólnego, to zaliczyć go należy do majątku osobistego. W przeciwnym razie przedmiot ten wejdzie do majątku wspólnego, a środki pochodzące z majątku osobistego stanowiąc będą wydatek z majątku osobistego na majątek wspólny i podlegać będą rozliczeniu na zasadach wskazanych w art. 45 k.r.o. (A. W., „Majątek wspólny i majątki odrębne”, s. 113; Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 12 maja 2000 roku). Jak jednak wskazano w literaturze, pogląd ten nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach (J.St. Piątowski (w:) System Prawa Rodzinnego i

Opiekuńczego, s. 381; M. Sychowicz (w:) K. Piasecki (red.), Kodeks, 2006, s. 190, Andrzej Marek „Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz.”).

Trzecia dominująca aktualnie koncepcja, którą podziela także Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie, odwołuje się do podziału na surogację wartościową i przedmiotową i dopuszcza tę ostatnią tylko przy nabyciu przedmiotu w całości ze środków z majątku osobistego, natomiast w wypadku gdy środki na nabycie przedmiotu pochodzą w jakimkolwiek stopniu z majątku wspólnego, to do tego majątku wchodzi nabyty przedmiot, a do majątku osobistego wejdzie roszczenie o zwrot nakładu lub wydatku (M. Nazar (w:) J. Ignatowicz, M. Nazar, Prawo rodzinne, 2006, s. 149; podobnie uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 1962 roku, III CO 2/62, OSN 1963, nr 10, poz. 217, Andrzej Marek „Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz.”).

Podzielając ten pogląd, zauważyć można, że nabycie dokonane w części ze środków z majątku wspólnego stanowi w istocie „nabycie wspólne”, dokonane przez oboje małżonków i wskazane w art. 31 § 1 k.r.o., a zatem co do zasady jest to nabycie do majątku wspólnego, które nie wymaga spełnienia innych przesłanek. Nadto, bardzo szeroki obecnie zakres surogacji uzasadnia wnioski, że jego dalsze poszerzenie prowadziłoby jednak do umniejszenia zakresu majątku wspólnego ponad wolę ustawodawcy. Dodatkowo podkreślić należy znaczenie autonomicznej decyzji małżonków, którzy, nabywając wspólnie, mogą zdecydować o dokonaniu inwestycji z majątku wspólnego na majątek osobisty jednego z nich. W braku wyraźnego oświadczenia w tej materii należy dopuścić konkludentne porozumienie małżonków, biorąc zwłaszcza pod uwagę charakter nabywanego przedmiotu.

W świetle trzeciego z powołanych poglądów, aktualność zachowuje stanowisko zaprezentowane przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 maja 1985 roku (III CRN 119/85, OSPiKA 1986 roku, z. 9-10, poz.185), zgodnie z którym pojęcia surogacji nie można interpretować tak szeroko, by każde zaangażowanie środków pieniężnych nie pochodzących z majątku objętego wspólnością ustawową musiało prowadzić do traktowania nabytego przedmiotu majątkowego za stanowiący w całości lub odpowiedniej części składnik majątku osobistego małżonka (tak również Andrzej Marek „Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz.”, Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków.” Warszawa 2015 rok).

P. L. i J. L. oraz S. L. byli najemcami lokalu mieszkalnego lokalu numer (...) położonego w Ł. przy ul (...), stanowiącego własność Gminy Ł.. W dniu 20 września 2012 roku zawarli z Miastem Ł. umowę ustanowienia i sprzedaży samodzielnego lokalu mieszkalnego i oddania gruntu w użytkowanie wieczyste dotyczącą lokalu numer (...) położonego w Ł. przy ul (...). Miasto Ł. sprzedało powyższy lokal mieszkalny w 1/2 części małżonkom P. L. i J. L., a w 1/2 części S. L. wraz z udziałem w częściach wspólnych budynku i urządzeń, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz ustanowiło na rzecz tych osób prawo użytkowania wieczystego w wysokości 17/1.000 części przez czas do 12 sierpnia 2103 roku działki gruntu numer (...).W umowie wskazano, że zgodnie z protokołem rokowań z dnia 7 września 2012 roku wartość lokalu została ustalona na kwotę 146.000 zł. Od ustalonej ceny lokalu pomniejszonej o kaucję mieszkaniową w kwocie 1 zł została udzielona bonifikata w wysokości 90% i do rozliczenia pozostała kwota 14.659,90 zł, od której udzielono bonifikaty w wysokości 20%. W rezultacie lokal został sprzedany P. L. i J. L. w 1/2 części oraz S. L. w 1/2 części za cenę kwocie 11.727,92 zł. Kwota ta stanowiąca 0,08 wartości całego lokalu została uiszczona z środków darowanych wnioskodawczyni przez jej rodziców, przy czym połowa tej kwoty pokryła wartość udziału w lokalu przypadającego synowi uczestników postępowania S. L.. Na pozostałą część ceny udzielono najemcom bonifikaty na podstawie art.68 ust.1 pkt 7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami.

W niniejszej sprawie, zachodziła zatem sytuacja, że jedynie niewielka część wartości rynkowej nabywanego lokalu została pokryta ze środków pochodzących z majątku osobistego wnioskodawczyni. W konsekwencji, zgodnie z podzielanym przez Sąd Rejonowy poglądem, udział w lokalu służącym zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych rodziny należało zaliczyć do majątku dorobkowego byłych małżonków. W tej sytuacji aktualne stało się żądanie wnioskodawczyni dotyczące rozliczenia nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny w postaci kwoty 13.500 zł darowanej jej przez rodziców i przeznaczonej na wykupienie lokalu mieszkalnego, o czym będzie mowa w toku dalszych rozważań.

W zakresie wartości części zgłoszonych do podziału rzeczy ruchomych oraz udziału w prawie własności samodzielnego lokalu mieszkalnego, Sąd oparł się na opiniach biegłych, których ostatecznie po uzupełnieniu wnioskodawczyni ani uczestnik postępowania nie kwestionowali. Z kolei, w zakresie wartości części rzeczy ruchomych Sąd oparł się na zgodnych oświadczeniach wnioskodawczyni i uczestnika.

Stan środków pieniężnych na bieżących rachunkach bankowych ustalono na podstawie informacji o saldach rachunków bankowych na dzień uprawomocnienia się wyroku rozwodowego nadesłanych przez banki.

Przedmiotem podziału majątku wspólnego są jedynie aktywa oraz te przedmioty majątkowe, które były objęte wspólnością w chwili jej ustania i które nadal istnieją w dacie podziału. Składniki zużyte w toku normalnego używania nie są uwzględniane przy podziale, zaś składniki bezprawnie zniszczone lub zbyte przez jednego z małżonków podlegają rozliczeniu (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 listopada 1999 roku, II CKN 523/98, opubl. Lex 737256, Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków.” Warszawa 2015 rok).

Mając na uwadze powyższe, dokonując podziału majątku wspólnego byłych małżonków L. Sąd nie uwzględnił pralki Polar, która zepsuła się i została zezłomowana w dniu 26 lutego 2016 roku oraz rachunków bankowych P. L.. Uczestnik posiadał bowiem na dzień 3 września 2013 roku w Banku (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą we W. dwa rachunki bankowe – saldo jednego z nich było ujemne, a drugiego zerowe.

J. S. posiadała w (...) Spółce Akcyjnej rachunek bankowy o numerze (...), którego saldo na dzień 3 września 2013 roku wynosiło 2.902,80 zł. Obecnie wnioskodawczyni nie dysponuje już tymi środkami. Z kolei, P. L. w związku z rozwiązaniem umowy o pracę dnia 1 marca 2013 roku otrzymał odprawę w kwocie 30.000 zł. Pieniądze wpłynęły na rachunek bankowy uczestnika, który jednorazowo wypłacił z niego całą kwotę odprawy, a następnie zużył. Wnioskodawczyni i uczestnik nie prowadzili już wówczas wspólnego gospodarstwa domowego.

Rozważenia wymagało zatem, czy wskazane środki pieniężne podlegały rozliczeniu w niniejszym postępowaniu.

Jak wskazano powyżej, podział majątku wspólnego obejmuje składniki majątkowe, które były elementami majątku wspólnego w chwili ustania wspólności ustawowej i które istnieją w chwili dokonywania podziału, tj. wydania orzeczenia. Przy jego dokonywaniu nie uwzględnia się tych wspólnych składników majątkowych, które w czasie trwania wspólności ustawowej lub po jej ustaniu zostały zużyte zgodnie z prawem (art. 36 - 40 k.r.o. i art. 42 k.r.o.), natomiast uwzględnia się, ale tylko w ramach rozliczeń, tj. rachunkowo, składniki majątkowe, które zostały bezprawnie zbyte, zniszczone lub roztrwonione przez jedno z małżonków. W tym wypadku, przy podziale majątku wspólnego ich wartość podlega zaliczeniu na poczet udziału przypadającego drugiemu małżonkowi. I tak w sytuacji,

gdy jeden z małżonków wypłacił z rachunku bankowego znaczne środki pieniężne stanowiące przedmiot majątku wspólnego, obowiązkiem sądu jest ustalenie i ocena, czy ich wydatkowanie, bez zgody drugiego małżonka, nastąpiło na potrzeby rodziny lub uzasadnione potrzeby zbywcy, czy też nastąpiło ze szkodą dla drugiego współuprawnionego. W razie usprawiedliwionego wyzbycia się środki takie nie mogą być brane pod uwagę w postępowaniu o podział majątku dorobkowego. W wypadku wyzbycia się nieuzasadnionego i tym samym wyrządzenia drugiemu małżonkowi szkody, poszkodowanemu należy się odszkodowanie w wysokości połowy wartości wydatkowanych w sposób nieuzasadniony środków. Roszczenie z tego tytułu należy traktować analogicznie jak roszczenie z tytułu zwrotu wydatków z majątku wspólnego na majątek osobisty jednego z małżonków (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1958 roku, I CR 547/58, OSNCK 1959, nr 2, poz. 59, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2009 roku, V CSK 485/08, opubl. LEX nr 537040, Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków.” Warszawa 2015 rok).

Wnioskodawczyni przeznaczyła środki pieniężne zgromadzone na rachunku bankowym prowadzonym na jej nazwisko na wydatki związane z bieżącym utrzymaniem. Z pieniędzy uzyskanych z odprawy uczestnik w okresie od czerwca 2013 roku do grudnia 2013 roku przekazywał dobrowolne alimenty na rzecz dzieci w łącznej kwocie 400-600 zł miesięcznie,

pokrywał koszty wynajęcia mieszkania, w którym zamieszkał po opuszczeniu lokalu przy ul. (...), w wysokości 1.000 zł miesięcznie oraz przeznaczał je na bieżące utrzymanie. Na dzień 3 września 2013 roku uczestnik dysponował jeszcze kwotą około 8.000 zł z odprawy, którą następnie przeznaczył na koszty wynajęcia mieszkania, jedzenie, środki czystości, przejazdy komunikacją miejską.

Mając na uwadze powyższe, zarówno środki zgromadzone na rachunku bankowym prowadzonym na nazwisko wnioskodawczyni, jak i środki z odprawy pobrane przez uczestnika nie podlegały rozliczeniu. Zostały bowiem przeznaczone na bieżące utrzymanie, a odprawa pobrana przez uczestnika także na alimenty dla dzieci. Na uwagę zasługuje przy tym okoliczność, iż przez okres 6 miesięcy po rozwiązaniu stosunku pracy (po 1 marca 2013 roku) uczestnik był zarejestrowany jako bezrobotny z prawem do zasiłku, którego wysokość wynosiła 600 zł netto miesięcznie, a następnie jako bezrobotny bez prawa do zasiłku i taka sytuacja utrzymuje się do dnia dzisiejszego. A zatem, uczestnik nie dysponował innymi środkami które mógłby przeznaczyć na własne utrzymanie, oprócz pieniędzy z odprawy.

Przepis art. 211 k.c., zgodnie z którym każdy ze współwłaścicieli może żądać, ażeby zniesienie współwłasności nastąpiło przez podział rzeczy wspólnej, chyba że podział byłby sprzeczny z przepisami ustawy lub ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem rzeczy albo że pociągałby za sobą istotną zmianę rzeczy lub znaczne zmniejszenie jej wartości, reguluje podstawowy sposób zniesienia współwłasności poprzez tak zwany podział rzeczy naturze. Gdyby jednak rzecz nie dała się podzielić, może być przyznana jednemu ze współwłaścicieli z obowiązkiem spłaty pozostałych albo sprzedana (art. 212 k.c.).

W przedmiotowej sprawie, podział fizyczny poszczególnych składników majątku wspólnego nie wchodził w grę. Sąd dokonał zatem podziału majątku wspólnego w ten sposób, że przyznał poszczególne składniki tego majątku wnioskodawczyni i uczestnikowi, orzekając jednocześnie o obowiązku dopłaty.

Wnioskodawczyni i uczestnik byli zgodni w zakresie sposobu podziału składników majątku wspólnego.

Sąd przyznał udział w wysokości 1/2 części w prawie własności samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...) J. S., mają na uwadze fakt zamieszkiwania przez nią wraz z dziećmi w tym lokalu oraz ponoszenia przez wnioskodawczynię kosztów jego utrzymania.

W zakresie podziału majątku ruchomego, Sąd kierował się przede wszystkim aktualnym stanem posiadania poszczególnych składników, ich użytecznością, społeczno-gospodarczym przeznaczeniem oraz stanowiskiem uczestników. Ponadto, Sąd miał na względzie zasadę, iż w przypadku, gdy nie jest możliwy podział fizyczny poszczególnych rzeczy stanowiących majątek wspólny, Sąd winien przyznać uczestnikom poszczególne składniki majątku, a dopiero w ostateczności, w braku możliwości podziału majątku wspólnego zgodnie z wartością udziałów przypadających byłym małżonkom, zasądzić ewentualne dopłaty.

Mając na względzie powyższe, Sąd przyznał na rzecz J. S. następujące składniki majątku wspólnego: odkurzacz LG T. o wartości 16 zł, komplet mebli młodzieżowych składający się z: komody, regału, szafy narożnej, biurka, biurka narożnego i łóżka z szufladą, o łącznej wartości 613 zł, zestaw wypoczynkowy składający się z wersalki i dwóch foteli o łącznej wartości 0 zł, komplet mebli składający się z jednej szafki wiszącej i trzech szafek stojących o łącznej wartości 232 zł, stębnówkę marki (...) o wartości 162 zł, overlock marki S. o wartości 50 zł, szafkę łazienkową o wartości 300 zł, meble kuchenne w postaci trzech szafek stojących i dwóch wiszących o łącznej wartości 500 zł, szafę w przedpokoju o wartości 1.300 zł, ławo – stół o wartości 200 zł.

Łączna wartość składników majątku przyznanych wnioskodawczyni wynosi 74.873 zł.

Natomiast, na rzecz P. L. Sąd przyznał: konsolę do gier X. o wartości 720 zł, telewizor plazmowy P. o wartości 1.142 zł, aparat fotograficzny S. o wartości 560 zł, orbiterek magnetyczny o wartości 284 zł, odtwarzacz DVD o wartości 1 zł, frytkownicę o wartości 10 zł, odkurzacz Zelmer o wartości 150 zł. Łączna wartość składników majątku przyznanych uczestnikowi wynosi 2.867 zł.

J. S. i P. L. mają równe udziały w majątku wspólnym. W toku postępowania nie kwestionowano zasady wyrażonej w art.43 § 1 k.r.o. Wartość majątku wspólnego wnosi 77.740 zł.

Wartość udziału każdego z byłych małżonków w majątku wspólnym opiewa na kwotę 38.870 zł.

Pełnomocnik wnioskodawczynie zgłosił do rozliczenia nakład wnioskodawczynie z majątku odrębnego na majątek wspólny w postaci kwoty 13.500 zł przeznaczonej na wykup lokalu mieszkalnego numer (...) położonego przy ul. (...) w Ł.. Wniósł także o rozliczenie nakładu wnioskodawczynie z majątku odrębnego na majątek wspólny w postaci opłat za lokal za okres od września 2013 roku do chwili obecnej w kwocie 6.000 zł.

Zgodnie z art. 45 § 1 k.r.o., każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, zwrotu dokonuje się przy podziale majątku wspólnego, jednakże sąd może nakazać wcześniejszy zwrot, jeżeli wymaga tego dobro rodziny. Przepis art.45 k.r.o. reguluje rozliczenia z tytułu wydatków i nakładów poczynionych w czasie trwania wspólności ustawowej. Nie reguluje natomiast rozliczeń pomiędzy małżonkami wydatków i nakładów poczynionych z majątków osobistych na majątek wspólny w czasie od ustania wspólności ustawowej do momentu podziału majątku, których podstawę materialnoprawną stanowią odpowiednio zastosowane przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych, w tym art.207 k.c.

Wnioskodawczynie wykazała, że w drodze darowizny otrzymała od rodziców kwotę 13.500 zł. Wprawdzie darowizna została dokonana bez wymaganej przepisem art. 890 § 1 k.c. formy aktu notarialnego. Jednakże, zgodnie z art. 890 § 1 zd. 2 k.c., umowa darowizny zawarta bez zachowania tej formy staje się ważna, jeżeli przyrzeczone świadczenie zostało spełnione. W przedmiotowej sprawie środki pieniężne zostały wnioskodawczynie przekazane przez rodziców w gotówce. Darowizna była zatem ważna w świetle przepisów kodeksu cywilnego. Pieniądze miały zostać przeznaczone na wykupienie od Gminy Ł. lokalu mieszkalnego którego najemcami byli P. L., J. L. oraz S. L.. W dniu 20 września 2012 roku P. L., J. L. oraz S. L. zawarli z Miastem Ł. umowę ustanowienia i sprzedaży samodzielnego lokalu mieszkalnego i oddania gruntu w użytkowanie wieczyste dotyczącą lokalu numer (...) położonego w Ł. przy ul (...). Wartość lokalu została ustalona na kwotę 146.000 zł. Od ustalonej ceny lokalu pomniejszonej o kaucję mieszkaniową w kwocie 1 zł została udzielona bonifikata w wysokości 90% i do rozliczenia pozostała kwota 14.659,90 zł, od której udzielono bonifikaty w wysokości 20%. W rezultacie lokal został sprzedany P. L. i J. L. w 1/2 części oraz S. L. w 1/2 części za cenę po bonifikacie kwocie 11.727,92 zł. Kwota ta została uiszczona z pieniędzy darowanych wnioskodawczynie przez rodziców. Pokryła zarówno część ceny przypadającą na S. L. jak i byłych małżonków L.. Wartość udziału w wysokości 1/2 w prawie własności samodzielnego lokalu mieszkalnego wynosiła wówczas 73.000 zł ($146.000 : 2 = 73.000$ zł), a nakład wnioskodawczynie na udział małżonków opiewał na kwotę 5.863,96 zł ($11.727,92 : 2 = 5.863,96$ zł) i stanowił 0,08 wartości udziału ($5.863,96 / 73.000$ zł). Aktualna wartość udziału w wysokości 1/2 w prawie własności samodzielnego lokalu mieszkalnego wynosi 71.500 zł, a zatem aktualna wartość nakładu wnioskodawczynie opiewa na kwotę 5.720 zł ($71.500 \times 0,08 = 5.720$ zł), która podlegała rozliczeniu w niniejszym postępowaniu.

W konsekwencji, należało ustalić wartość udziałów byłych małżonków w majątku wspólnym z uwzględnieniem wartości nakładu. Wartość majątku wspólnego wnosi 77.740 zł. Wartość udziału każdego z byłych małżonków w majątku wspólnym opiewa na kwotę 38.870 zł. Wartość udziału pomniejszonego o połowę nakładu wynosi 36.010 zł ($77.740 : 2 = 38.870$, $38.870 - 2.860 = 36.010$) i stanowi wartość jaką każdy z byłych małżonków powinien uzyskać na skutek podziału składników majątku wspólnego. Dodatkowo J. S. winna otrzymać zwrot nakładu w kwocie 5.720 zł. Wnioskodawczynie otrzymała składniki majątku wspólnego o łącznej wartości 74.873 zł, a kwota jaka powinna jej przyspaść na skutek podziału składników majątku wspólnego wraz z rozliczeniem nakładu na udział w lokalu mieszkalnym wynosi 41.730 zł ($36.010 + 5.720 = 41.730$ zł).

A zatem, dopłata należna uczestnikowi od wnioskodawczyni tytułem wyrównania wartości udziału w majątku wspólnym i rozliczenia nakładu na wykup lokalu wynosi 33.143 zł (74.873 zł - 41.730 zł = 33.143 zł).

Jednakże, wnioskodawczyni zgłosiła do rozliczenia poniesione przez nią po uprawomocnieniu się wyroku rozwodowego wydatki na utrzymanie samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) w Ł.. Uczestnik oponował przeciwko rozliczeniu wydatków poniesionych przez wnioskodawczynię z tego tytułu podnosząc, iż nie zamieszkuje w owym lokalu i nie korzysta w nim z mediów.

Stosownie do treści art. 207 k.c., pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów. W takim samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną. Ponadto, zgodnie z art. 13 ust.1 ustawy z dnia 24 czerwca 1997 roku o własności lokali, właściciel ponosi wydatki związane z utrzymaniem jego lokalu, jest obowiązany utrzymywać swój lokal w należyłym stanie, przestrzegać porządku domowego, uczestniczyć w kosztach zarządu związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej, korzystać z niej w sposób nieutrudniający korzystania przez innych współwłaścicieli oraz współdziałać z nimi w ochronie wspólnego dobra. Natomiast, stosownie do art. 15 ust. 1 ustawy o własności lokali, na pokrycie kosztów zarządu właściciele lokali uiszczają zaliczki w formie bieżących opłat, płatne z góry do dnia 10 każdego miesiąca. Uczestnik był zatem obowiązany, po uprawomocnieniu się wyroku rozwodowego, do ponoszenia części kosztów utrzymania samodzielnego lokalu mieszkalnego bez względu na to, czy w owym lokalu zamieszkiwał czy też nie. Albowiem, bez względu na to, czy którykolwiek z byłych małżonków zamieszkiwałby w owym lokalu, czy też lokal byłby niezamieszkiwany, zachodziłaby konieczność ponoszenia opłat związanych z owym lokalem na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej obejmujących zaliczki na poczet kosztów zarządu nieruchomością wspólną i fundusz remontowy.

W tej sytuacji rozważania wymagało, jakie wydatki ponoszone przez wnioskodawczynię z tytułu utrzymania wspólnego mieszkania winny podlegać rozliczeniu. W ocenie Sądu, rozliczeniu powinny podlegać zaliczki należne na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej obejmujące koszty zarządu nieruchomością wspólną i zaliczki na fundusz remontowy, w poszczególnych miesiącach niezależne od tego, czy lokal jest zamieszkiwany. Z uwagi na równe udziały wnioskodawczyni i uczestnika w majątku wspólnym P. L. winien ponieść połowę tak ustalonych kosztów związanych z udziałem małżonków w prawie własności lokalu. Zgodnie z ogólną zasadą ciężaru dowodu wyrażoną w art.6 k.c., ciężar udowodnienia zgłoszonego do rozliczenia przez J. S. wydatku spoczywał na wnioskodawczyni reprezentowanej przez fachowego pełnomocnika. Koszty utrzymania samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...) w okresie od września 2013 roku do 18 listopada 2016 roku wynosiły 500 zł miesięcznie, w tym 360 zł stanowiła zaliczka do Wspólnoty Mieszkaniowej obejmująca zaliczkę na fundusz remontowy, zaliczkę na koszty zarządu nieruchomością wspólną oraz opłatę za wywóz śmieci, która obecnie wynosi 12 zł od osoby i jest pobierana za 4 osoby. Gdy uczestnik opuścił lokal w czerwcu 2013 roku opłata za wywóz śmieci wynosiła 7 zł od osoby. Pozostała część kwoty 500 zł obejmującej koszty utrzymania lokalu to opłaty za media. Zużycie wody, prądu i gazu w lokalu jest opomiarowane licznikami i rozliczane według liczników. Skoro uczestnik w okresie od 3 września 2013 roku do daty zamknięcia rozprawy nie zamieszkiwał w spornym lokalu i nie korzystał w nim z mediów brak jest podstaw do obciążania go kosztami związanymi ze zużyciem mediów, zwłaszcza że są one rozliczane według zużycia, które jest opomiarowane. Brak było także podstaw do rozliczania opłat za wywóz śmieci. Gdyby wnioskodawczyni zgłosiła Wspólnocie Mieszkaniowej fakt niezamieszkiwania przez uczestnika w lokalu, opłata za wywóz śmieci byłaby naliczana dla trzech osób zamieszkujących lokal. A zatem, rozliczeniu podlegała kwota 360 zł pomniejszona o koszty wywozu śmieci w kwocie 48 zł (4 x 12 zł) w całym okresie podlegającym rozliczeniu, gdyż nie wykazano jak wysokość tej opłaty zmieniała się w czasie. Okres podlegający rozliczeniu – od 3 września 2016 roku do 18 listopada 2016 roku obejmował łącznie 38 miesięcy i 6 dni. Łączne koszty zaliczek na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej w tym okresie, bez opłat za wywóz śmieci, opiewały zatem na kwotę 11.918,40 zł (360 zł – 48 zł = 312 zł, 312 zł x 38 miesięcy = 11.856, 312 zł: 30 dni = 10,40 zł, 6 dni x 10,40 zł = 62,40 zł, 11.856 zł + 62,40 zł = 11.918,40 zł). Byłych małżonków L. obciążała kwota odpowiadająca wielkości ich udziału w lokalu, a więc kwota 5.959,20 zł, a zatem uczestnika obciążała kwota 2.979,60 zł, którą winien zwrócić wnioskodawczyni.

W rezultacie, dopłata należna uczestnikowi od wnioskodawczyni kwocie 33.143 zł podlegała pomniejszeniu o kwotę 2.979,60 zł.

W konsekwencji, Sąd zasądził od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwotę 30.163,40 zł (33.143 zł - 2.979,60 zł = 30.163,40 zł) tytułem wyrównania wartości udziału w majątku wspólnym oraz rozliczenia nakładów i wydatków.

W oparciu o art. 212 § 3 k.c., Sąd oznaczył termin, w ciągu którego wnioskodawczyni winna uiścić należną uczestnikowi dopłatę.

J. S. prowadzi gospodarstwo domowe z pełnoletnim synem S. L. oraz 16-letnią córką K. L.. Zamieszkuje wraz z dziećmi w lokalu zgłoszonym do podziału. Jest zatrudniona na umowę o pracę na czas określony do grudnia 2017 roku. Otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1.850 zł netto miesięcznie. Ma na utrzymaniu córkę, która uczy się w pierwszej klasie Technikum Gastronomicznego i nie ma żadnych dochodów. Uczestnik nie płaci alimentów na córkę. Z uwagi na przekroczenie wysokości dochodu na 1 osobę w rodzinie od kwietnia 2016 roku wnioskodawczyni nie otrzymuje już na córkę alimentów z Funduszu Alimentacyjnego. Syn stron S. L., pracuje, otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1.850 zł netto miesięcznie. Dokłada się do kosztów utrzymania mieszkania i wyżywienia kwotą 500 zł od lutego 2016 roku. Wnioskodawczyni ponosi obecnie koszty utrzymania lokalu mieszkalnego w kwocie 500 zł. Pozostałe koszty utrzymania jej i córki to 1.000-1.500 zł miesięcznie. J. S. nie posiada oszczędności. Wnioskodawczyni i dzieci stron są osobami zdrowymi. Wnioskodawczyni wskazała, że jest w stanie zgromadzić środki na spłatę uczestnika w terminie 1 roku od uprawomocnienia się postanowienia, przy czym może liczyć w tym zakresie na pomoc rodziców.

Zdaniem Sądu, mając na uwadze wysokość dopłaty, sytuację finansową wnioskodawczyni oraz możliwość skorzystania z pomocy finansowej rodziców, czy też podjęcia działań mających na celu zaciągnięcie przez wnioskodawczynię pożyczki czy kredytu zabezpieczonego hipoteką, okres w którym możliwe będzie pozyskanie środków na spłatę uczestnika wynosi rok od uprawomocnienia się postanowienia. P. L. wskazywał, że jest skłonny zaakceptować termin trzymiesięczny. W ocenie Sądu, sytuacja majątkowa wnioskodawczyni oraz wysokość dopłaty na rzecz uczestnika nie pozwalają na zgromadzenie przez wnioskodawczynię środków na spłatę uczestnika w tak krótkim terminie. Na uwagę zasługuje okoliczność, iż toku postępowania uczestniczka otrzymywała wynagrodzenie za pracę w kwocie 1.400 zł netto miesięcznie i prowadziła gospodarstwo domowe z dwójką niepracujących dzieci, przy czym na rzecz córki otrzymywała alimenty z Funduszu Alimentacyjnego w kwocie 500 zł. A zatem, wysokość jej dochodów uniemożliwiła czynienie przez J. e S. oszczędności na poczet spłaty uczestnika.

Jednocześnie, określony przez Sąd termin spłaty nie jest nadmiernie odległy i nie narusza on interesów uczestnika, który w chwili obecnej ma zaspokojone potrzeby mieszkaniowe.

W konsekwencji, w oparciu o art. 212 § 3 k.c., Sąd oznaczył termin, w ciągu którego wnioskodawczyni winna uiścić należną uczestnikowi dopłatę na 1 rok od uprawomocnienia się postanowienia. Zastrzeżenie odsetek po tej dacie będzie natomiast zabezpieczać interesy uczestnika w przypadku braku terminowej zapłaty.

Ponieważ uczestnik nie włada składnikami majątku wspólnego poza konsolą do gier X. oraz odkurzaczem Zelmer, Sąd na podstawie art.624 k.p.c. w związku z art.567 § 3 k.p.c. i art. 688 k.p.c. zobowiązał wnioskodawczynię do wydania przyznanych na rzecz P. L. składników majątku wspólnego w terminie 14 dni od uprawomocnienia się orzeczenia. Zakreślony przez Sąd termin umożliwi uczestnikom zorganizowanie przekazania składników majątku wspólnego przyznanych uczestnikowi.

Zasada rozliczenia kosztów postępowania prowadzonego w trybie nieprocesowym wynika z art. 520 § 1 k.p.c. Zgodnie z jego brzmieniem każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Wyjątki od tej zasady zostały ustanowione w dalszych paragrafach art.520 k.p.c., stanowiąc, iż jeżeli jednak uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości. To samo dotyczy zwrotu kosztów postępowania wyłożonych przez uczestników (§ 2). Zaś, paragraf 3 art.520 k.p.c. stanowi, iż jeżeli interesy

uczestników są sprzeczne, sąd może włożyć na uczestnika, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone, obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez innego uczestnika. Przepis powyższy stosuje się odpowiednio, jeżeli uczestnik postępował niesumiennie lub oczywiście niewłaściwie. W orzecznictwie i doktrynie zwraca się uwagę, iż w postępowaniu nieprocesowym nie ma „pojedyńku” dwóch przeciwstawnych sobie stron, dlatego też nie można mówić o przegrywającym, który powinien zwrócić koszty postępowania wygrywającemu (por. art. 98 § 1 k.p.c.). Przeciwnie, z treści całego art.520 k.p.c. wynika, że ustawodawca zakłada, że w zasadzie uczestnicy postępowania są w tym samym stopniu zainteresowani jego wynikiem, a orzeczenie sądu udziela ochrony prawnej każdemu uczestnikowi. Dlatego ten, kto poniósł koszty sądowe lub koszty zastępstwa procesowego, nie uzyska zwrotu wydanych kwot od innego uczestnika, ale i nie jest obowiązany do zwracania kosztów poniesionych przez innego uczestnika (tak Bodio Joanna, Demendecki Tomasz, Jakubecki Andrzej, Marcewicz Olimpia, Telenga Przemysław, Wójcik Mariusz P [w] Komentarz do art.520 kodeksu postępowania cywilnego, LEX/el. 2010; Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 grudnia 1999 roku, III CKN 497/98, OSNC 2000 rok, nr 6, poz. 116). Stanowisko takie uzasadnione jest niezależnością i samodzielnością udziału w tym postępowaniu każdego jego uczestnika (Budnowska Joanna, Zieliński Andrzej artykuł Palestra 1995 rok, numer 7-8, s. 58, Lex nr 11671/1).

W przedmiotowej sprawie uczestnicy byli w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania, a ich interesy nie były sprzeczne – ich celem było dokonanie podziału majątku wspólnego.

Na koszty postępowania poniesione przez wnioskodawczynię złożyło się: wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata kwocie 2.400 zł (ustalone na podstawie § 7 pkt 10 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, tekst jednolity Dz.U.2013 rok, poz. 461).

W postępowaniu o podział majątku Sąd z urzędu ustala skład i wartość majątku wspólnego, a zatem jeżeli wolą wnioskodawczyni było skorzystanie z pomocy fachowego pełnomocnika, jego wynagrodzenie powinno obciążać jedynie ją.

Konkludując, zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie brak było podstaw o odstąpienia od ogólnej reguły ponoszenia kosztów w postępowaniu nieprocesowym.

Na nieuiszczone koszty sądowe złożyła się opłata od wniosku w kwocie 1.000 zł oraz wydatki związane z wynagrodzeniem biegłych w łącznej kwocie 3.056,89 zł, łącznie 4.056,89 zł.

Na podstawie przepisu art.113 ust.4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nie obciążył wnioskodawczyni i uczestnika nieuiszczonymi kosztami sądowymi. Trudna sytuacja majątkowa wnioskodawczyni, która stanowiła podstawę zwolnienia J. S. od opłaty od wniosku i zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych nie uległa istotnej poprawie. Ponadto, wnioskodawczyni zobowiązana jest do spłaty kwoty 30.163,40 zł na rzecz uczestnika. Z kolei, P. L. nadal jest bezrobotny bez prawa do zasiłku, uczestniczy w kursach organizowanych przez Urząd Pracy. Podejmuje prace dorywcze z których uzyskuje dochód w kwocie około 200-300 zł miesięcznie. Zamieszkuje z matką, która pomaga mu w utrzymaniu się i bratem. Zaś, z tytułu alimentów na syna i córkę uczestnik ma zadłużenie w wysokości około 30.000 zł, w tym w stosunku do Funduszu Alimentacyjnego. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż sytuacja rodzinna i majątkowa wnioskodawczyni i uczestnika uzasadnia odstąpienie od ich obciążania nieuiszczonymi kosztami sądowymi.